

og Folkemængden ved Ladegaardsbroen, som den populært kaldes. Hvad der skete forud for dette Sammenstød, har den højtærede Justitsminister jo givet Oplysning om ved at oplæse Brudstykker af de Politirapporter, som ere optagne i den Anledning, og ligeledes har Justitsministeren omtalt den Folkemængde, der kom fra „Folkets Hus” paa Jagtvejen og bevægede sig ned ad Frederiksberg til. Jeg vil her straks bede erindret, at disse Rapporter, som ere Grundlag for den højtærede Justitsministers Oplysninger, ere Politiets egen Fremstilling af Sagen. Det maa man vel have i Erindring. Det siger sig selv, at Politiet, naar de fremstille Sagen, gør det³ ud fra deres eget Synspunkt, og de bestræbe sig ganske sikkert i saadanne Rapporter for at fremstille det paa en saadan Maade, at deres egen Optræden derved retfærdiggøres. Det er kun naturligt, det er der ikke noget at sige til. Men heraf følger ogsaa, at disse Rapporter i Virkeligheden kun give et ganske ensidigt Billede af, hvad der er foregaaet, og det er virkelig berettiget at antage, at en objektiv Undersøgelse, f. Eks. foretagen af en Undersøgelssdommer, vilde give et andet Resultat end det, der er fremkommet gennem disse ensidige Politirapporter; i alt Fald tror jeg, man hyppigt har set Eksempel paa, at det, der er forklaret til saadanne Rapporter, er blevet ændret ved, at Sagen er bleven undersøgt for Retten. Øjenvidner, som overværede Affæren ved Ladegaardsaaen, hævde i hvert Fald, at det er rigtigt, hvad jeg sagde i min første Tale, at en Trop paa 50 Betjente i Virkeligheden var skjult, lige indtil det afgørende Øjeblik, da Folkemængden kom; saa først rykkede de frem og tog Opstilling. Hvis Politiet i Tide havde advaret Folk, havde vist aabenlyst, at de vare der, saa tror jeg, at en Del af det, som skete, kunde være undgaaet. Hvis de i Forvejen havde sagt — og underrettet det københavnske Politiderom —, at ingen, heller ikke de, der boede paa Frederiksberg, som altsaa havde fuldkommen lovligt Årinde over Broen, vilde faa Lov til at komme over den, tror jeg, det kunde have været undgaaet. I det mindste er det skildret for mig saaledes af flere Øjenvidner, som jeg har Grund til at tro ere absolut paalidelige, at det først var, da Folkemængden lige kom til Broen, at Politiet rykkede frem; først paa det Tidspunkt, da de bageste trængte paa, saaledes at de forreste ikke kunde komme tilbage, var det, Politiet rykkede frem. Jeg maa maaske her i Parentes bemærke, at jeg ikke kan se, at saadanne Demonstrationer

som de, der dør bleve foretagne, i Virkeligheden ere ulovlige. Folk have Lov til at give deres Mening til Kende paa denne Maade; det er sket saa utallige Gange fra anden Side, hvor Politiet ikke har forbudt Demonstrationerne, og naar Politiet blot optræder nogenlunde fornøftigt, holder sig noget tilbage og ikke irriterer Folkemængden, sker der i Virkeligheden intet som helst. Men Sagen er, og det er det, jeg gerne vil have frem, at det er den almindelige Opfattelse, at Politiet har taget Parti i denne Strid mellem Sporvejsselskabet og Arbejderbefolkningen. Naar den højtærede Justitsminister vil fremstille det, som om Politiets Optræden var dikteret af Kærlighed til Arbejderne, for at de f. Eks. ikke skulde lægge noget paa Skinnerne og den Slags Ting, saa lyder det meget kønt, men jeg tror nu ikke, det har været Politiets Opgave. De, der kende Københavns Politi, vide, at de hellere stille sig i en Port, naar de se, at der er nogen i Færd med at begaa en eller anden Forseelse, og vente, indtil han er færdig med at begaa den; saa komme de frem, i Stedet for ved deres blotte Nærværelse at advare Folk, saa at de intet begaa. Men det frederiksbergske Politi med Fuldmægtig Carstensen i Spidsen ønskede jo ikke at optræde saaledes, som jeg synes det havde været fornøftigst, og naturligvis var Skønnet over deres Optræden ogsaa hans Sag. Men jeg tror nu, de havde handlet bedre i at bære sig anderledes ad.

Det er muligt, at den unge Mand, som blev anholdt ved denne Lejlighed, har været noget ivrig, det skal jeg lade være usagt, og det er ogsaa muligt, at en Del af det, som staar i Politirapporten om ham, er rigtigt, men i hvert Fald er en Del af det galt, positivt galt. Det er nok muligt, at han har grebet fat i Hr. Carstensen eller, som han selv siger, har lagt begge Hænder paa Hr. Carstensen's Skuldre. Nu maa jeg maaske forudskikke den Bemærkning, at hvis Hr. Carstensen ikke havde været nervøs ved denne Lejlighed, tror jeg, at han kunde have faaet den unge Mand bort uden at skride til de voldsomme Midler, som han anvendte, f. Eks. ved at skubbe ham væk og sige til ham: Hvis De ikke vender om og gaar Deres Vej, bliver De anholdt. Det gjorde han imidlertid ikke, han valgte at optræde, som han gjorde. Fuldmægtigen siger selv, at det var den unge Mands Anholdelse, der gav Anledning til, at Mængden stormede ind paa ham. Hvis denne Anholdelse havde været undladt, havde hele Slaget maaske været und-